

JOHANNE
HILDEBRANDT
J. F. SAND

OPERATION MUA 214
**KVINNAN SOM
FÖRSVANN**

FORUM

Författarnas anmärkning:

Den här boken bygger på verkliga händelser men vissa detaljer har ändrats för att skydda nu levande människor och för att skydda Sveriges säkerhet.

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Johanne Hildebrandt, J.F. Sand 2022
Omslag: Miroslav Sokcic
Tryckt hos ScandBook, EU 2022
ISBN 978-91-37-15545-6

Tack till Veteranmottagningen
och de modiga kvinnor och män
som tjänstgör inom och utom landet.

Mälarhöjden

onsdag 7 oktober 2015 klockan 08:15

Alice la i ettan men kunde inte förmå sig att släppa upp kopp-lingen. Hon spanade ut över gatan. Den badade i ljuset av den mjuka höstsolen. En pappa kom gående på trottoaren med sin unge i en sittvagn, en ung man cyklade förbi. Inget avvek från normalbilden, allt var exakt som det brukade vara. Ändå visste hon att något hemskt var på väg att hända. En föraning av stundande katastrof sved som svetsloppor i nerverna. Hon visste att hennes liv skulle kollapsa i dag. Hon hade vetat det ända sedan hon vaknade i morse.

Föraningen av undergång hade fått henne att noga städa köket efter att tvillingarna ätit sin frukost. Fyraåringarna hade täckt matbordet med spilld mjölk, smulor och smetiga handavtryck och i vanliga fall brukade Alice vänta med att städa tills hon lämnat barnen på dagis. Men just denna morgon hade hon torkat upp varenda fläck, ställt in disken i diskmaskinen och knutit ihop sopsäcken. Sysslorna hade hjälpt henne hantera oron. Pojkarna hade sprungit runt i vardagsrummet och jagat varandra, skrikande av skratt. Oljudet hade väckt Emma som börjat skrika efter mat. Alice hade inte ens blivit irriterad. Hon bara satte sig ner på en köksstol och gav henne bröstet.

När Emma hade fått en torr blöja och åter somnat var det dags att låsa dörren till villan och stuva in ungarna i bilen, en manöver lika enkel som att valla katter. Till slut kom de iväg, hon körde längs Mälarhöjdsvägen, tog höger vid Slättgårdsvägen och följde gatan till en gul inhägnad enplansbyggnad vid ett skogsbryn.

Dagislämningen hade varit lika enkel som vanligt. Pojkarna kunde knappt bärga sig när Alice följde dem in i den låga byggnaden. De var helt inne i sin egen värld, pladdrade med varandra om saker som bara de förstod när de hängde av sig och sprang sedan till kompisarna på avdelningen.

Alice hade stått kvar vid grinden med Emma i bilbarnstolen på armen. Följt dem med blicken, förundrad och lite avundsjuk på det starka bandet mellan tvillingarna. De skulle aldrig vara ensamma, skulle alltid ha varandra. Så vinkade hon till förskoleläraren och återvände till bilen.

Föraningarna kom tillbaka när hon spänt fast Emmas bilbarnstol i framsätet och satt sig bakom ratten. Det kröp över ryggen, som om någon stod och såg på henne. Och nu satt hon här, oförmögen att släppa upp kopplingen.

Alice såg ner på sin sovande dotter och rättade till den rosa filten som låg över bebisen. Hennes tre månaders gudagåva. Hon måste försöka hålla ihop för hennes och pojkarnas skull.

Alice tvingade sig till slut att släppa upp kopplingen och köra ut från förskolans parkering.

De prydliga trädgårdarna glödde i morgonsolen. Alices blick svepte fram och tillbaka, hela tiden sökande efter avvikelser. Plötsligt ryckte hon till. En mörkblå Volvo med svenska plåtar stod parkerad utanför pizzerian, på samma plats där ägarens bil alltid brukade stå. Men ägaren kom aldrig till jobbet förrän vid nio och platsen brukade vara tom vid den här tiden. En oljig, jolmig känsla kröp över kroppen. De är här, tänkte hon. De har kommit för att avsluta vad de påbörjat.

Illamåendet var fruktansvärt när Alice svängde in på sin gata. De flesta hade redan åkt till jobbet, uppfarterna framför de identiska gråraprade funkislådorna var tomma. Den enda människa som syntes till var den sura gubben i åttan, som hämtade tidningen. Inga okända bilar stod parkerade längs gatan. Allt var som det skulle. Ändå vrålade alla hennes instinkter.

Alice var kallsvettig när hon svängde in på uppfarten till

tolvan och stängde av motorn. Hemma. Men hon steg inte ur utan satt stilla och såg på den grårappade kuben som var hennes hem medan hon lyssnade på Emmas andetag och sina egna hjärtslag.

Allt var precis som det skulle.

Inga främmande bilar kom körande, ingen skugga gled undan.

Hon lossade bilbältet, lutade sig fram och la handen över fällkniven som var nerstucken i hennes vänstra socka. Handtagets konturer gjorde henne trygg. Om det värsta skulle hända kunde hon i alla fall försvara sig.

Luften var nästan ljummen när hon steg ur bilen och gick runt till passagerarsätet för att lyfta ut Emma. Med bilbarnstolen på vänsterarmen gick hon mot ytterdörren medan hon trevade efter nyckeln i jackfickan.

Det var då Alice såg en rörelse i ögonvrån.

En välbyggd kortklippt man i bylsig jacka svängde runt husknuten och gick mot henne med bestämda steg. Hans jacka var stängd men utbuktningen på vänster sida avslöjade att han var beväpnad.

Chocken rann som iskallt vatten genom kroppen.

»Alice Rosengren?« sa mannen. Hans röst var grov men utan brytning.

Hon tog ett steg bakåt, halvt livrädd, halvt klenrogen.

Ljudet av en bilmotor fick henne att vända sig om och släppa mannen med blicken. Dumt. Hon hade tränat i årtal på situationer som denna, nött in varje rörelse och reaktion så att kroppen reagerade av sig själv. Ändå stod hon som förlamad och förmådde inte ta in vad som hände. Kanske var det tyngden av Emmas bilbarnstol på armen som stoppade henne från att röra sig.

En minibuss med tonade rutor stannade framför uppfarten och blockerade den. Sidodörren öppnades och en man och en

kvinna steg ut. De såg vältränade ut, skulle helt säkert hinna i kapp henne om hon försökte springa med Emma på armen. Om de drog vapen måste hon snabbt få bilbarnstolen så långt bort från sig själv som möjligt.

»Alice Rosengren?»

Nu var den förste mannens röst mer uppfodrande. Vindjackan och skorna från Adidas sa svensk civilpolis, men ansiktsdragen var östeuropeiska. Han sträckte högerhanden bakom ryggen. Ett andra vapen, gömt i korsryggen? Herregud.

»Vad är det frågan om?»

Alices röst var hes och lät främmande, som om någon annan talade. Hon såg skräckslaget hur mannen höjde sin högerhand.

»Vi kommer från Säpo.»

Hon stirrade på hans legitimation medan adrenalinet pumpade genom kroppen. Säpo? Vad ville Säpo henne? Legitimationen verkade äkta, men Alice kunde inte tänka klart med skrällen hamrande genom kroppen.

En rörelse snett bakom hennes rygg fick henne att vända på huvudet. Det var kvinnan från minibussen. Hon var runt 165 centimeter lång, hade blonderat hår med mörkare utväxt och var så vältränad att hon såg ut att vara överviktig.

Hon rörde sig som en typisk svensk snutbrud och det gjorde Alice lite lugnare. Då kom de antagligen från Säpo. Men varför?

»Sträck ut armarna«, sa kvinnan bistert.

Alice stirrade ner på den sovande Emma i bilbarnstolen medan tankarna rusade. Skulle hon ställa ner bebisen på marken eller ha kvar henne på armen när hon sträckte ut armarna?

»Sätt ner barnet«, beordrade mannen.

Alice lydde motvilligt och snart trevade snutkvinnans händer över hennes kropp. Hon började med att ta mobiltelefonen och fortsatte sedan stryka händerna över bälgen, armarna och sedan benen. Snutkvinnan stod alldeles för nära och det vore enkelt att gripa tag i hennes arm och bryta av den. Eller bara sätta en armbåge i hennes ansikte. Olika grepp och närstridstaktiker

tumlade genom huvudet medan de främmande händerna strök över kroppen.

Det var som om snutkvinnan kunde känna Alices kropp förbereda sig och tappade koncentrationen. Plötsligt backade hon undan utan att ha hittat fällkniven i sockan. Vilken jävla amatör. Alice såg förvånat på henne. En sådan kunde väl ändå inte jobba på Säpo? De ville kanske bara locka in henne i bilen ändå. Ta henne till en ödlig plats och skjuta både henne och Emma. Två kroppar i ett grustag, inga spår efter förövarna. Eller så skulle deras kroppar hittas drunknade i en sjö. Det hade hänt förr. Paniken brusade tills den nådde stormstyrka.

»Emma?« lyckades Alice pressa fram med den främmande hesa rösten.

»Vi har kontaktat din make«, sa mannen. » Han kommer ta hand om barnet.«

Alice stirrade tomt på den mörka utväxten i snutkvinnans hårbotten. Hade Kalle pratat med Säpo bakom hennes rygg? Visste han att detta skulle hända? Hon förstod verkligen ingenting.

»Vad vill ni?«

»Du är anhållen och ska följa med till förhör.«

Marken gungade till under fötterna.

»Anhållen för vad?«

Mannens ansikte var helt känslolöst när han såg på henne.

»Det kommer de förklara på Högkvarteret.«

Det var en mardröm. Alice satt i baksätet i minibussen omgiven av poliser. Ingen sa något, de bara stirrade rakt fram med uttryckslösa ansikten. Tjänsteminer som det kallades i det militära.

Minibussen hade stannat till på en parkeringsplats i Västberga där Kalle väntade. Han var stressad och sammanbiten och undvek Alices blick. Alice kunde bara stirra på honom. Hennes make, fadern till hennes tre barn, hade hjälpt Säpo att gripa

henne. Sveket var så oerhört att hon inte förmådde ta in det.

Sedan blev det ännu värre.

Snutkvinnan spände loss och lyfte ut bilbarnstolen ur minibussen och överlämnade Emma till Kalle. När hon åter satt sig vid Alices sida körde minibussen i väg som om inget hänt. Som om de inte rivit ut hjärtat på henne och lämnat det i famnen hos hennes man.

Minibussen svängde in till Säpos högkvarter i Tomtebodan och körde ner i parkeringsgaraget. Där stannade fordonet och dörren öppnades utifrån.

»Då var vi framme. Var vänlig och stig ut«, sa snutkvinnan korthugget.

Alice vände sig mot reflektionen i sidorutan och mötte blicken hos en sliten kvinna i mysbyxor och T-shirt, med det mörka håret i en slarvig hästsvans. Det kändes som om hon inte var närvarande. Som om medvetandet vägrade acceptera vad som höll på att ske. Till slut tvingade hon kroppen att röra på sig och lyckades stiga ut på betonggolvet.

Fyra poliser grupperade sig runt henne som om hon, en nyförlöst kvinna, när som helst skulle försöka slå ner dem och fly mellan de parkerade bilarna och ut från Säpos eget garage. Detta händer inte, tänkte hon. Detta händer någon annan.

En femte polis öppnade en ståldörr och Alice fördes in i en betongkorridor. Hon hade ofta besökt Säpos högkvarter i jobbet och kände till lokalerna men nu hade hon ingen aning om vart hon var på väg.

Det fanns en dörr rakt framför henne, men i stället för att gå in i den svängde de höger i den L-formade betongkorridoren, till en dörr runt hörnet. Den stod öppen, som om den väntade på henne. Hon klev in i ett rum med samma kala betongväggar som i korridoren. Vad var det här för ställe? Ett hemligt förhörssrum i Säpos källare?

Kroppen kändes skakig när hon såg sig omkring. Rummet var inte stort, omkring tjugofem kvadratmeter, med en kamera

i takets ena hörn. Mitt i rummet stod ett slitet träbord med en stol på ena långsidan och två på den andra.

»Sitt ner här«, sa en av poliserna. Hon lydde.

Kameran rörde sig lite och hon förstod att alldeles i närheten, kanske på andra sidan väggen, satt det någon och manövrerade den. Alice svalde medan känslan av överklighet växte sig allt större. De filmade henne som om hon vore en terrorist.

Hur skulle Kalle kunna ta hand om Emma? Hon ammade ju fortfarande och bebisen ville knappt ta flaskan. Tänk om han glömde hämta pojkarna på dagis? Alice stirrade på sina händer och kämpade mot paniken. Detta var hennes eget fel, tänkte hon medan skam och rädsla sänkte sig över henne. Hon hade varit naiv när allt drog igång, den där veckan i maj för snart ett och ett halvt år sedan. Hon hade gått alltför nära avgrunden och nu föll hon handlost.

Mälarhöjden

måndag 26 maj 2014 klockan 07:10

Det växte hallon utanför fönstret. Alice stod lutad mot köksbänken med en kopp kaffe i handen och njöt av den stillsamma lyckan. Ett eget hus. I den lilla trädgården utanför köksfönstret reste sig en stursk hallonbuske över blommorna i rabatten. En egen hallonbuske. Hon log medan hon smekte den något försummade trädgården med blicken.

Två månader hade gått sedan de lämnat den lilla trean i Solna och flyttat till huset i Mälarhöjden. Ändå hade hon fortfarande svårt att vänja sig vid att de faktiskt hade ett helt hus med en liten trädgård. Det var så lyxigt med allt utrymme och allt var så mycket enklare.

Förr hade det varit ett helt projekt att ta ungarna till lekparken. Vagnen skulle packas, pojkarna skulle gå på toa och kläs på innan de trängde ihop sig i hissen och åkte ner på gatan. Nu kunde hon öppna altandörren och låta dem springa ut barfota på den lilla gräsplätten. De hade kompisar som bodde bara ett par hus bort. Hon slapp höra grannens steg smattra över taket.

Hon hade till och med fått plats för en egen liten konstnärshörna där hon kunde ha alla sina papper, pennor och penslar. Hon älskade kalligrafi, det var mer än vackra bokstäver på ett papper för henne. Närvaron hon upplevde när tecknen växte fram över det tomma arket var som balsam för själen. Nu när pojkarna blivit lite större skulle hon ta sig tiden igen.

Hon log mot tvillingarna som satt vid köksbordet och dissekerade sina smörgåsar till smådelar. Små kladdiga fingrar

som gjorde allt med brödet utan att stoppa det i munnen.

»Någon som vill ha hallon till frukost?« frågade hon.

»Blää«, ropade Olle och han bror stämde genast in.

»Allon är äckligt«, sa Nils.

»Bajs«, ropade Olle och de båda treåringarna brast ut i gapskratt.

Alice dolde ett leende. Just nu fanns det inget roligare i livet för pojkarna än avföring.

»Vad ska ni göra på dagis i dag?«

»Jag tänkte att de skulle få ledigt i dag«, sa Kalle och lufsade in i köket enbart klädd i boxershorts. Han var nyvaknad och det mörka håret spretade åt alla håll.

Han slog sig ner vid bordet och rufsade om håret på de jublande pojkarna.

»Får vi se på tv, pappa?« frågade Olle väl medveten om att läget var gynnsamt.

»Javisst«, sa Kalle och tvillingarna försvann från bordet som två oljade blixtar.

»Tvätta händerna«, ropade Alice efter dem men de låtsades att de inget hörde.

»De hade inte ens ätit klart«, sa hon milt förebrående.

Kalle ryckte på axlarna och hällde upp flingor.

»Vi kan ta något sen.«

Alice ignorerade det välkända stynget av irritation. Hon ville inte förstöra morgonen med ännu ett gräl om pojkarnas uppfostran. Dessutom var det bara veckor kvar innan Kalle åkte till Afghanistan på mission och fram till dess ville hon ha det så bra som möjligt, även om Kalle inte direkt hjälpte till.

Alice betraktade sin storväxta make som sörplande slevade i sig flingorna medan han stirrade ut i trädgården med tom blick.

»Det växer en hallonbuske i rabatten«, sa hon till slut.

»Häftigt«, svarade han ointresserat.

Det blev tyst mellan dem igen. Från vardagsrummet hördes hysteriskt glada röster från något barnprogram. Alice såg mel-

lan sin man och flyttlådorna som fortfarande stod ouppackade i hallen.

»Vad ska ni hitta på idag?«

»Verkar bli fint väder. Kanske åker vi och badar«, sa Kalle och såg plötsligt på henne med ett leende. »Kan du inte följa med?«

Denna gång var det svårare att trycka tillbaka irritationen. Det var alldeles för kallt i vattnet för pojkarna att bada, dessutom borde de gå på dagis, komma in i rutinerna och gruppen. Kalle borde ägna sig åt de tusen saker som fanns kvar att göra i huset så att de kom i ordning.

Alice drack av kaffet, tvingade sig att vara tyst.

Det var bra att Kalle umgicks med pojkarna så mycket han kunde innan han åkte. Det fanns trots allt en risk att han inte kom tillbaka. Det var elefanten i rummet. Hon ville inte tänka tanken på hur det skulle bli om något hände honom. Om pojkarna skulle behöva växa upp utan en pappa i sitt liv. Alice skakade bestämt av sig obehaget. Kalle var kanske inte en dröm när det gällde hushållssysslor, men han måste komma hem. Så var det bara.

»Jag önskar att jag kunde följa med, men jag har saker att göra på jobbet.« Hon ställde bestämt ner kaffemuggen på bänken. »Dags att jag sätter fart.«

Hon böjde sig ner och kysste Kalles kind. Han luktade sömnig svett och skäggstubben stack henne på läpparna.

»Ha det så bra i dag«, sa hon.

»Skynda dig hem«, sa han och sträckte sig efter brödet utan att ge henne en blick.

Alice tvingade sig att inte smälla igen ytterdörren när hon lämnade huset för att gå mot tunnelbanan. Hon begrep inte varför Kalle blivit så jävla olidlig. Hon hade försökt prata med honom om det var missionen i Afghanistan som var problemet. De var båda officerare och hon förstod påfrestningarna med utlands-

tjänst i krigszoner bättre än de flesta. Innan barnen kom hade båda åkt på uppdrag utomlands utan att det var några problem. Men när hon lirkade med honom slöt han sig som en mussla och fortsatte bete sig som en sur, övermogen tonåring.

Precis som om hon inte hade egna problem. Alice önskade intensivt att hon kunde berätta för honom vad hon egentligen arbetade med. Berätta att hon inte alls höll på med upphandlingar av system till Försvarsmaktens olika förband. Det hade varit en sådan njutning att köra ner det i halsen på honom och se hans min.

Men det var naturligtvis omöjligt. Det enda hon kunde göra var att hoppas på att det blev bättre mellan dem. På fredag skulle de i alla fall få en stund för sig själva utan allt vardags-tjafs. Kalles syster, som gift sig rikt, skulle ha sin traditionella sommarfest i lyxvillan på Lidingö. Kalle och Alice var i vanlig ordning inbjudna tillsammans med företagselit och kändisar. Skulle sanningen fram så såg hon fram emot festen lika mycket som hon såg fram emot att vika tvätt, men det var i alla fall ett avbrott i vardagen. Kanske skulle saker förbättras av att de gjorde något tillsammans.

Alice drog ett djupt andetag av den friska morgonluften och släppte sedan tankarna på sin man medan hon gick längs gatan med raska steg. De identiska, lådlika husen med sina grårappade fasader. Mellan varje hus ett garage vars uppfart kantades av frimärksstora gräsplättar. Det var en jämförelsevis charmlös gata, resten av Mälarhöjden översvämmades av pittoreska, hemtrevliga hus som trängdes ända ner till Mälarens vatten. Men det var en prydligt lugn medelklassgata med många barnfamiljer som tog väl hand om sina hus. Alice log åt den nyförälskade glädjen över sitt nya hem. Och de hade hallon i trädgården.

Säkerhetskontoret

måndag 26 maj 2014 klockan 07:50

Alice steg av tunnelbanan vid Slussen. Jobbfokuset började slås på när hon sneddade över Södermalmstorg och blev starkare när hon gick uppför backen mot Katarinavägen 9A.

Hon hade blivit rekryterad från den hemliga inhämtningsgruppen i Enköping där hon arbetat i flera år. Hon och hennes grupp hade använts brett av olika förband och skickats kors och tvärs både inom riket och utomlands. Det hade varit påfrestande, både till kropp och själ, ändå hade hon tackat nej när Must – Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten – först försökte rekrytera henne.

De tog kontakt efter en övning med SSG i Karlsborg. En storväxt man i civila kläder dök upp på logementet och bad att få tala med henne. Alice hade ingen aning om vem han var och sa att hon inte hade tid. Först efteråt fick hon veta att han arbetade på Must.

Några veckor senare dök samme man upp i Enköping och bad att få tala med henne igen. Den gången följde hon med honom på en kort promenad. Han undrade om hon ville börja arbeta på Must, och Alice tackade vänligt men bestämt nej.

Men efter tredje turen i Afghanistan, när allt gått åt helvete, hade hon sökt en utväg som tog henne bort från jobbet så snabbt som möjligt. Hon hade fått syn på visitkortet på skrivbordet och när hon ringde upp blev hon genast erbjuden en tjänst som analytiker.

Alice såg upp på huset där kontoret låg. A:et framför nian på huskomplexet var borta sedan länge men hade lämnat kvar

ett märke i de grå, moderna granitplattor som klädde första våningens fasad.

Från och med andra våningen reste sig ett gult stenhus från trettioalet med stolta burspråk. Det såg schizofrent ut, som om ett klassiskt hus höll på att våldta en modern kontorsbyggnad.

Merparten av Must låg i Högkvarteret, Försvarsmaktens ledningsförband på Lidingövägen. Men vissa avdelningar var så känsliga att de hölls avskilda från övrig verksamhet och personal. Säkerhetskontoret, Säk till vardags, var en av dessa, och dess underavdelning kontraspionaget.

Alice rotade i väskan och letade fram passerkortet ur väskan och gäspade sedan stort.

»Redan trött?« sa en mörk röst.

Alice vred på huvudet och betraktade den äldre luggslitna mannen i brun tweedkavaj och billiga chinos som omärkligt glidit upp vid hennes sida. Det glesnande håret spretade okammat på skallen och i handen höll han en nött portfölj.

»Småbarnsförälder«, svarade hon.

Almlöf var bakfull igen, det både syntes på hans slitna ansikte och kändes på den fräna andedräkten.

»Trevlig kväll igår?« sa hon, trots att hon visste att han skulle bli arg.

Ögonen mörknade.

»Har du med det att göra?«

»Nä.«

»Då så.«

»Då så«, sa Alice och de gick tillsammans fram till den anonyma porten i glas och stål.

Almlöf slog in sin personliga kod och såg upp mot kameran.

Säkerheten i byggnaden var rigorös, men det berodde inte så mycket på Försvarsmakten som på XELO, företaget som förfogade över byggnadens fyra första våningar. De utvecklade dataspel vars succéer över hela världen gjort ägarna rika som troll. Eftersom stölder och industrispionage var vanliga

i spelbranschen hade de satsat stort på säkerhet vilket även gynnade Must.

Dörren öppnades med ett lågt surrande och de gick in i en fem meter lång och tre meter bred foajé med väggar och golv av sten. På kortsidan fanns två hissar och på långsidan satt en vakt placerad bakom en skottsäker glasruta. Han scannade ID-brickorna med den trötta blicken hos en hårt prövad man med ett själsdödande jobb innan han nickade och öppnade spärrarna framför hissdörren till vänster.

Ingen sa något medan hissen tog dem upp till femte våningen. Att prata utanför avlyssningssäkra rum på kontoret var varken tillåtet eller professionellt. De fick inte ens diskutera sina fall med varandra. Inte för att hon hade något att prata med Almlöf om. Han var alltid sur eller arg, eller något däremellan. Ett perfekt sällskap att inleda arbetsveckan med, särskilt som hon redan var irriterad på Kalle.

Hissen stannade med ett diskret pling och de steg ut i en bunkerliknande förhall med marmorgolv och gula väggar. Där fanns två grå dörrar i stål, rakt fram var ingången till kontoret, två meter till höger var dörren till trapphuset. Det fanns kameror placerade över båda dörrarna och en kortläsare till vänster om dem.

Alice väntade medan Almlöf drog sitt kort, slog koden och tryckte fingret mot avläsaren. Dörren öppnades med ett lågt surrande och han gick in. Alice väntade tills dörren stängts och upprepade sedan samma procedur så att hennes inpassering registrerades.

Bara fem veckor kvar, tänkte hon. Efter semestern skulle hon gå på Försvarshögskolan under ett helt år och därefter skulle hon söka en annan tjänst. Hon ville komma vidare.

Foajén var ett nästan helt tomt rum med kala sjukhusgula väggar vars enda fönster var täckt med en insynsskyddande folie. En sliten soffgrupp i brunt noppigt tyg vars funktion Alice aldrig hade förstått stod i ena hörnet.

Rakt fram till höger fanns en svängd trappa som ledde upp till sjätte våningen och till vänster om den fanns en korridor med kommunalgrått linoleumgolv. Det var dit, till Rysslandssektionens ändlösa rad av stängda dörrar som Alice gick. Almlöf var bara några steg framför henne. De hade kontoren mitt emot varandra och låste upp sina dörrar rygg mot rygg.

»Ses på niomötet«, sa Alice och fick en grymtning till svar.

Hon stängde dörren till sitt rum och drog sedan lättad efter andan medan den sista irritationen på Kalle la sig. Rummet var en cell på tio kvadratmeter med samma kala, sjukhusgula väggar som i foajén. Möbleringen bestod av ett enklare klädskap i plåt direkt till vänster om dörren, ett stort repigt skrivbord, tre datorer, ett säkerhetsskap och en stol. Inget mer. Fönstret var täckt med samma insynskyddande folie som i foajén. Det var som en håla, men det var hennes trygga håla.

Bredvid skrivbordet stod säkerhetsskåpet och hon satte nyckeln i låset och njöt av låsmekanismens robusta klickande.

De flesta hade fått nya skåp med digitala lås, men Alice älskade sitt gamla och vägrade byta ut det. Hon tyckte bättre om äldre, rejäla saker och förstod inte vitsen med att byta till något sämre bara för att det var nytt. Om elen gick skulle det dessutom inte gå att komma åt vare sig akter eller tjänstevapen utan att ringa helpdesk och få dit någon tekniker.

Hon svängde upp den tunga dörren och såg på de fem hyl-lorna som alla var överfulla med targetpacks, mappar med fall, sorterade i prioritetsordning. Varje mapp var ett fall som hon regelbundet borde uppdatera och ha koll på, med det var omöjligt för en enda person att klara av så mycket jobb. Dessutom var detta bara det viktigaste. Det fanns ännu mer i det interna datasystemet, men Alice sparade sina viktigaste fall på papper. Då kunde hon lätt göra anteckningar eller reflektioner i marginalen. Små detaljer som en dag kunde hjälpa henne att förstå hela bilden.

Hon radade prydligt upp mapparna med sina fem mest pri-

oriterade fall på skrivbordet och kastade sedan en blick på de plaketter och medaljer hon tilldelats vid olika uppdrag. Nu hängde de framför henne som en påminnelse om det hon borde ha gjort annorlunda, den skuld hon hade att betala tillbaka. På dörren till det lilla klädskåpet satt en fasttejpad lapp med texten *Beware of paranoia*. Lappen hade Myrberg som haft rummet innan henne lämnat kvar när han gick i pension, tillsammans med en uppmaning till Alice att inte bli för insnöad, som han uttryckte det. Han hade verkligen sett fram emot det »ljuva, lugna pensionärlivet« och hade stora trädgårdsplaner. En stroke tre månader in på pensionen satte stopp för de drömmarna.

Alice suckade vid minnet och återvände till nuet. Det var dags att sätta i gång. Hon sträckte sig efter den överlägset tjockaste mappen, hennes maintarget Gameboy. Det var kodnamnet för Victor Novikov, överste i den ryska militära underrättelsetjänsten GRU och expert på sabotage och subversion.

Officiellt var han biträde till general Smirnoff, försvarsattachén vid ryska ambassaden i Stockholm, men hans egentliga uppgift var en helt annan.

Novikov var illegalist. Om Sverige hamnade i skymningsläge, på gränsen till öppet krig, var Novikovs uppgift att försvinna in bland befolkningen, aktivera sitt nätverk och förvärra situationen med alla tänkbara medel: Mörda nyckelpersoner, slå ut el, telenät, internet och kommunikationer samt sprida desinformation och panik. Novikovs förordnande hade förlängts flera gånger, och även om han formellt skulle ersättas om ett par veckor var det inget Alice funderade över. Så länge han befann sig i landet var det hennes uppgift att kartlägga hans förehavande och kontakter och finna sätt att motarbeta hans mål att destabilisera Sverige.

För att förstå vad som drev Victor »Gameboy« Novikov hade hon kartlagt varje aspekt av hans liv. Uppväxten med missbrukande, utfattiga föräldrar i ett slitet hyreshus i Murmansks utkanter hade varit eländig. Om inte hans farbror